



NÚM 12. NOVEMBRE 2019

EN PORTADA

El violinista d'arrels poblatanes oblidat per la història



Concert al col·legi d'advocats. Foto: arxiu família Omedes

EL REPORTATGE

S'executa la primera fase de la remodelació del Parc



NOTÍCIES

Homenatge a Grangé i Cubiló

L'Ajuntament homenatja aquests dos pallaresos deportats als camps de concentració en un acte en què també es va inaugurar l'exposició "El camp de concentració per a dones de Ravensbrück".

Fallaires d'arreu es troben a la Pobla

La Xa trobada internacional de fallaires va tenir lloc a la Pobla el passat mes de setembre. En aquesta diada les diferents associacions van acordar constituir una coordinadora per la salvaguarda de les Festes del Foc.

Èxit de la 2a edició del Cordevi

El festival té com a objectiu ser l'aparador dels productes agroalimentaris i gastronòmics de la comarca a través d'experiències.

+t a la Pobla, fes voluntariat

L'Ajuntament posa en marxa la borsa de voluntariat +t a la Pobla amb l'objectiu que tothom participi de les activitats del nostre poble.

la Pobla de Segur o La Pobla de Segur? Es posa majúscula a l'article?

El topònim la Pobla de Segur és un dels molts de Catalunya que porten article (la), un mot que porta a confusions a l'hora d'escriure'l: s'escriu sempre en majúscula, sigui quina sigui la posició al text, o va en minúscula? Per resoldre aquest dubte, buscarem resposta als portals És a dir i l'Optimot, dos webs de referència per resoldre dubtes lingüístics.

D'una banda, l'És a dir, explica: **Dins el text, escrivim amb minúscula inicial l'article dels topònims catalans** i dels catalanitzats que en

porten (sempre que no es trobi en posició inicial absoluta d'un text o després d'un punt). De l'altra, si cerquem la Pobla de Segur a l'Optimot, el resultat que hi trobem és aquest: Pobla de Segur, la.

Així doncs, el nom del nostre poble, la Pobla de Segur, s'escriu amb l'article en minúscula sempre que no estigui en posició inicial o després d'un punt. Per exemple:

Per arribar a la Pobla de Segur podeu agafar el tren o l'autobús. (no està en posició inicial)

La Pobla de Segur és un municipi del Pallars Jussà. (està en posició inicial)

Les pluges són intenses al Prepirineu. La Pobla de Segur és una de les poblacions... (Després de punt)

Esperem que aquesta notícia ens ajudi a escriure bé el nom del nostre poble!



ELS PARTITS OPINEN

El Sota l'Arbre de les Roques Roies

Amb aquestes ratlles, us voldríem fer arribar un petit resum del que va ser el Ple de l'Ajuntament del passat dia 20 de setembre:

Entre els diferents punts de l'ordre del dia que es van tractar, n'hi ha un que creiem que es necessari fer-ne esment. És el relatiu a la requalificació dels terrenys de l'Àrea Vacacional que passarien de turístic a turístic i esportiu, que es va aprovar per la majoria d'ERC i amb el vot en contra del nostre Grup. Creiem que aquesta requalificació es va fer de manera precipitada i que pot ocasionar problemes legals en el futur.

A l'apartat de Precs i Preguntes, el Grup Municipal del PSC va fer les preguntes següents, rebent aquestes respostes per part de l'Alcalde:

S'ha previst alguna mesura d'ordenació del trànsit a l'Avinguda Pirineus?

S'estan mirant preus per fer un pas de vianants elevat. Després de l'obra del parc veurem si es poden posar reductors de velocitat. Li vaig demanar el cap de carreteres que posés a la N-260 passos elevats.

A causa de l'estat de la llera del riu Flamisell, es té prevista la seua neteja ?



He de mantenir una reunió amb l'ACA per tractar aquest tema.

S'ha pensat alguna cosa pel consum sostenible dels diferents serveis de l'ajuntament ?

Tenim en projecte la reforma de l'enllumenat públic i ara cada vegada que s'han de substituir bombetes es canvien a leds. L'octubre de 2018 es va demanar una subvenció per la millora energètica de l'ajuntament que consistiria en una intervenció a la teulada per reduir el consum energètic.

Per què aquest passat estiu no es van contractar més vigilants municipals, ja que es necessita reforç a l'estiu ?

He mantingut una reunió amb representants de l'organisme autònom de la Diputació; hi ha una proposta de fer una ordenança de circulació; potser necessitem més vigilància policial; ara per ara hem de racionalitzar els

serveis.

Per acabar volem fer esment a la qüestió de l'aigua perquè l'ajuntament ja té un Pla Director. El grup del PSC considera que la problemàtica central, encara que no l'únic problema, recau en el malbaratament de l'aigua produït per unes canonades velles que haurien de ser reparades per l'empresa adjudicatària i que caldria exigir-li-ho abans de promoure altres mesures costoses per als ciutadans.

Des del nostre grup seguirem treballant per la nostra Pobla i acollirem amb gratitud els vostres suggeriments.

Grup municipal del PSC

L'EQUIP Alba Alegret, Emma Bejarano, Jordi Farrús, Tomàs G. Espot, Ramon E. Guimó, Jordi Oliveres, Mireia Ortega, Mercè Vidal

Francesc Costa, el virtuós del violí oblidat per la història

Fill de la poblatana Bonaventura Carrera i Serradell, Costa és considerat un dels millors violinistes catalans.



.Foto: arxiu família Omedes

Mercè Vidal i Serra

Els experts diuen que Francesc Costa i Carrera va ser un dels millors violinistes de l'època i, segur, el millor violinista que ha donat mai el nostre país. Francesc va néixer a Barcelona el 1891, i és on va viure gran part de la seva vida. Els pares tenien una vaqueria a prop de la plaça Tetuan. Així i tot, no va deixar de mantenir contacte amb la Pobla, on venia per visitar les seves cosines Cornèlia i Conxa (se les recorda perquè venien sardines davant de l'església) i també s'hi aturava quan anava al Balneari de Caldes on feia estades.

Va estudiar a l'Escola Municipal de Música de Barcelona. Més tard li van concedir una beca per estudiar al conservatori de Brussel·les. Allà va acabar els seus estudis i va obtenir el Primer Premi del *Conservatoire Royale de Bruxelles*. Quan va

tornar de Brussel·les va estar uns anys fent concerts per tot el món. Hauria volgut dedicar-s'hi, però el seu pare, que era cec, va dir-li: «Ai, fill meu, si no pares d'anar amunt i avall jo em moriré». I va ser així com l'any 1922 va entrar a l'Escola Municipal de Música de Barcelona com a professor de violí. És aquí on va conèixer Eduard Toldrà amb qui va mantenir una gran relació professional i d'amistat. Costa tenia un gran talent per a la música i especialment una destresa tècnica que el feien un dels millors intèrprets del panorama català i que l'equiparava

als millors violinistes de l'escena internacional. Els seus concerts al Palau de la Música el dia de Sant Esteve eren molt esperats pels barcelonins, omplia el palau i emocionaven el públic. En aquelles èpoques, Costa era considerat «el més genial i bohemí dels violinistes espanyols», en paraules del compositor Joaquín Turina.



Amb l'escultor Josep Clarà. Foto: arxiu família Omedes

Alguns dels poblatans actuals encara recorden la seva imatge en arribar a la Pobla. El seu aspecte també el va fer molt popular a l'època i en els medis artístics catalans. Molt alt, amb els cabells llargs (cosa inusual a l'època), picat de verola i amb una lletjor bella va atraure molts artistes de l'època convertint-lo en font d'inspiració. El van retratar, pintar, dibuixar, esculpir: Hugué, Clarà,

Opisso, Gargallo, Català Roca, Olga Sacharoff, Otto Lloyd. Curiosament, el fet que Costa inspirés molts artistes de la època ha fet que la seva figura hagi perdurat a través de les arts plàstiques més que no pas a través de la música.

A més, la talla humana intensa de Francesc Costa i el seu tarannà divertit, amè i amant de l'art, el va convertir en un referent a les tertúlies artístiques.

El Comú de Particulars, amb qui mantenia relacions, li va retre un homenatge l'agost passat.

Homenatge a Conxita Grangé i Josep Cubiló

L'Ajuntament, juntament amb el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya i el Memorial Democràtic, va organitzar l'acte per homenatjar Conxita Grangé i Josep Cubiló, dos pallaresos deportats als camps de Ravensbrück i de Mauthausen. Tots dos van tenir una estreta relació amb la Pobla. Va tenir lloc el dissabte 7 de setembre al Molí de L'Oli i fou presidit per la consellera de Justícia Ester Capella. L'historiador Josep Calvet i Carme Rei-Granger, van parlar dels dos antifeixistes. La sala, plena a vessar, i el públic, entre ells familiars i autoritats, va escoltar el context històric i el compromís dels dos lluitadors represaliats. Durant l'acte també es va inaugurar l'exposició "El camp de concentració per a dones de Ravensbrück".



El 2n Cordevi es consolida com l'aparador dels productes pallaresos

Al Cordevi els productes emblema són la carn de corder i el vi, tot i que permet descobrir alhora una gamma molt més àmplia de productes que s'elaboren al Pallars, com la cervesa, l'oli, el safrà o la vedella ecològica. A més, el festival vol ser un nexa d'unió entre les diferents fires que tenen lloc en aquesta època de l'any al Pallars Jussà, facilitant d'aquesta manera la difusió de l'oferta de cada municipi i complementant-la amb experiències autèntiques i exclusives, tant pel que fa al moment com al contingut de l'activitat. Enguany, el programa ha aplegat més de 50 activitats i a la Pobla hem pogut gaudir de l'OctoberFest a la C13, un sopar inèdit al Molí, una visita a l'explotació de Cal Tomàs amb dinar al Cafè de la Unió i un taller de còctels amb ratafies Portet i cerveses C13.

21è Festival d'Orgues de Ponent

El Festival és un aparador a disposició d'organistes i intèrprets de renom internacional que ofereix un ventall ampli d'actuacions musicals en què la figura de l'òrgan és l'eix central. L'actuació a la Pobla va ser a càrrec de l'organista titular de la catedral de Santander, Norbert Itricht, músic força reconegut al nostre país, juntament amb els seus dos fills: Damian, trompetista, i Norbert júnior, percussionista. Van interpretar un recital que hem anomenat "Un concert familiar i pedagògic", pel parentiu existent entre els tres músics i la tasca educativa encomiable que ha dut a terme el pare amb els seus fills i deixebles. L'Orgue de la Pobla, que és obra de l'orguener Francesc Teppati i va ser construït l'any 1906, forma part del patrimoni històric i cultural de tots els poblatans i poblatanes.

Els fallaires del Pirineu es reuneixen a la Pobla

La comunitat de fallaires del Pirineu va acordar constituir una Coordinadora de les Festes del Foc amb l'objectiu de mantenir els orígens i l'essència de la festa. La formaran set membres de Catalunya i l'Aragó, és a dir, un membre per comarca fallaire més un representant de l'Associació de Municipis Fallaires. A aquests s'hi sumaran set membres d'Andorra i uns altres set de França. Aquest va ser el tema central que s'ha tractat a la 10a Trobada Internacional de Fallaires del Pirineu que va tenir lloc a la Pobla, en què van participar una cinquantena de representants de vint pobles de Catalunya, l'Aragó, Andorra i, per primer cop, també de França.

Pla general del debat per constituir un comitè internacional de les falles | ACN



+t a la Pobla, la borsa de voluntariat del nostre poble

La regidoria de Participació Ciutadana ha engegat la campanya "+t a la Pobla" per crear una borsa de voluntariat per col·laborar en projectes del municipi. El voluntariat es coordinarà a través de l'Associació APROP (Associació Pallars Rural Oberta al Poble). Per formar part de la borsa s'ha d'omplir la butlleta que podeu descarregar al [enllaç ja.cat/sumatpobla](http://a/enllaç.ja.cat/sumatpobla) o la podeu recollir a l'Ajuntament, oficina de turisme, telecentre, biblioteca i Casal Cívic. Us animem a fer tots junts una Pobla més dinàmica i més participativa, més alegre i més engrescadora.

A la Pobla hi torna a haver caliu

Després d'anys de silenci, al Camp del Pobla s'han tornat a sentir els càntics i el repic dels tambors. La Penya Bombonera ha tornat. El grup d'animació, fidel acompanyant del mític Pobla de principis de segle, ha reaparegut nodrit d'un bon grup de joves poblatans. L'estrena no va poder tenir millor escenari: un derbi contra l'etern rival. Aquesta nova generació de poblatans i poblatanes ha decidit, des de l'espontaneïtat, la determinació i les ganes de gresca que ens caracteritzen, animar sense descans el club i, com fa uns anys, ser la millor afició d'un Pobla campió.

VISCA EL POBLA I VISCA LA PENYA BOMBONERA!!

Noves troballes en les excavacions al Pui i les Esplugues de Segur



80 joves participen al torneig de Paintball



Èxit de les visites guiades als refugis de Guerra



Es recapten 1.900€ en la caminada contra el Càncer de Mama



Foto: Arxiu Davson

15 colles participen al 3r Fem Colla

32a Festa del Raval



La colla Guatilles s'endú el 1r premi



L'arbrat i la vegetació del Parc Alcalde Boixareu es renoven

L'obra forma part d'un Pla de Foment Territorial de Turisme que la Generalitat va aprovar i cofinança amb una aportació de 350.000€. La resta del pressupost l'aporta la Diputació de Lleida, més de 100.000€, i l'Ajuntament.



Equip de projectistes del Parc Alcalde Boixareu

Donat que la fase actual d'obres ha despertat interès, i també certa inquietud pel que fa, especialment, a la tala d'arbres, en el present article ens volem centrar a explicar el perquè d'aquesta tala, així com a exposar breument la proposta vegetal que es fa en l'àmbit del projecte.

Abans de res, volem dirigir-nos a totes aquelles persones que senten nostàlgia del parc original de mitjans del segle passat, o que en el transcurs de l'obra s'estiguin qüestionant si l'abast de l'actuació era realment necessària. No és només una opinió legítima, sinó que com a projectistes, i alguns també com a poblatans, volem expressar que entenem i compartim part d'aquest sentiment. Som conscients que aquest espai des del seu inici ha tingut un impacte positiu en la vida dels poblatans i les poblatanes, per múltiples motius que ara no tenim temps de detallar, però alhora volem emfasitzar que el projecte en curs aflora d'uns dèficits històrics i, per tant, de la necessitat de potenciar de nou aquest espai públic i privilegiat que tenim al centre del poble.

Quines millores s'hi estan fent?

En aquesta primera fase del projecte es milloren

diferents aspectes; **l'accessibilitat**, ja que es facilita la circulació de persones amb mobilitat reduïda gràcies a la construcció de rampes; **la penetrabilitat** a través de l'avinguda Pirineus mitjançant l'eliminació de les barres perimetrals i la creació de bancals; **la connexió** amb el Conjunt Mauri, ja que s'elimina el tram superior del carrer Bellavia;

la **creació d'un sistema de drenatge** per gestionar òptimament l'escorrentia i prevenir problemes d'erosió; la **creació d'usos lúdics** i col·lectius per a totes les edats i, per suposat, una **millora integral del sistema vegetal**, entre altres.

Les característiques de la vegetació del parc

Un fet contrastable en relació a la vegetació arbòria original, és que va ser plantada en el límit del seu rang ambiental. El criteri de composició vegetal original, en termes generals, podem dir que responia més a un jardí botànic, farcit d'espècies exòtiques molt comunes en altres geografies, però que en la majoria dels casos no els trobem de forma natural en els boscos del Prepirineu. Això no és ni dolent ni bo, simplement té unes fortaleses i unes debilitats. Entre les debilitats, implica que en una dinàmica d'escalfament global com l'actual, aquelles espècies que ja estaven a l'extrem del seu rang hagin anat quedant progressivament fora de joc.



Tarjeta postal núm 5090 de l'Oficina de Turisme. Any 1950.
Autor Ramon Guimó

Una curiositat...

En plena estació de calor, un confort de qualitat esdevé diferencial; a tall d'exemple, es mostra una imatge de les múltiples referències que s'han anat documentant per aquest projecte, i on es pot visualitzar l'ambient que es genera sota una estructura arbrada similar a la que s'ha projectat en aquesta primera fase.



Entrats ja en un etapa de senescència (envelliment de les cèl·lules), molts d'aquests arbres estaven en un procés de decaïment irreversible incompatible amb la idea de resolució final d'aquest projecte, que com qualsevol projecte arquitectònic i/o urbà, ha d'estar pensat per millorar les demandes tant de present com de futur. Tant és així, que en la diagnosi de l'estat actual de la vegetació ja es va detectar el risc de col·lapse estructural d'alguns d'aquests arbres, pel nivell de descomposició i cavitats interiors amb fusta tova que manifestaven putrefacció. Un simple episodi de vent, de neu, etc. era suficient per provocar la caiguda natural d'aquests arbres, una probabilitat elevada que com a projectistes, evidentment, no estàvem disposats a acceptar. Allò que al bosc seria normal, en un espai urbà entra clarament en conflicte per motius simplement de seguretat.

La renovació de l'arbrat

Pel que fa a la millora del sistema vegetal, es realitza un tractament previ d'adequació del sòl, una recomposició i reconfiguració de la comunitat vegetal, arbrada, arbustiva i d'herbàcies, i per últim, s'instal·la un sistema de reg sectoritzat pensat, fonamentalment, com a suport en la fase de plantació i durant episodis hídricament crítics, en les cada vegada més freqüents i intenses onades de calor.

En aquesta primera fase d'obres del projecte, que ha de quedar executada a principis d'any, i en la seva totalitat a finals de setembre del 2020, pel que fa als arbres, s'ha escollit una morfologia de capçades més favorable a projectar ombres en superfície. Que siguin espècies de creixement lent, així com caducifòlies, reforça la



EL REPORTATGE

resiliència davant les condicions meteorològicament adverses. En situacions d'estrès hídric, els arbres de creixement lent, com el cas del roure martinenc, els costa més col·lapsar per embolisme, i en condicions desfavorables, el seu caràcter caducifoli els confereix la capacitat de reduir a mínims el seu metabolisme fins a l'arribada de condicions més favorables. Això, avui per avui i en el nostre àmbit geogràfic, els dota d'un avantatge competitiu en relació a altres espècies de caràcter perenne i/o de latituds més mediterrànies, com fins i tot les alzines, que sabem que resisteixen bé en climes secs, però que no tenen un pla B tant efectiu com alguns caducifolis.

Un altre motiu que justifica la tala dels arbres senescents i que ha motivat una replantació, és el fet que els arbres joves creixeran en l'escenari de canvi climàtic i per tant, s'adaptin des de bon començament a aquestes noves condicions.

Amb la nova plantació no es busca un jardí botànic, sinó promoure la resiliència en tot el seu conjunt. Per altra banda, la diversitat biològica en l'escala d'actuació que abordem, cobra més sentit promoure-la a nivell d'estrat arbustiu i especialment en el banc de llavors d'herbàcies, així com en la microfauna associada a aquest tipus d'ambients.

També volem ressaltar que en aquest projecte s'ha creat una metodologia innovadora per projectar el confort tèrmic en espais oberts. És una metodologia creada per aquest projecte, i que quedarà disponible al servei d'altres projectes de paisatgisme urbà.

De forma resumida, podem afirmar que el disseny del confort climàtic en espais exteriors es fonamenta amb l'evapotranspiració, procés biofísic necessari per fer arribar l'aigua del subsòl fins a les fulles. L'evapotranspiració és la principal via de refrigeració dels ecosistemes terrestres, un procés de degradació d'energia tèrmica molt efectiu que requereix uns 2500 joules per gram d'aigua transpirat (Gates). En altres paraules, els arbres no només ens aporten ombra en dies de calor sinó que són sistemes de refrigeració actius molt més efectius que una pèrgola o una simple coberta.

Per concloure, conscients de les molèsties que ocasiona qualsevol obra pública, us volem agrair la vostra paciència i manifestar-vos que, com a projectistes, hem abordat aquest treball amb perspectiva i humilitat, conscients dels esforços col·lectius invertits i confiant que ben aviat pugui ser una realitat durant molts anys.

Per qualsevol detall, el projecte executiu de la fase 1 està disponible a la web de l'Ajuntament i també en paper a la secretaria tècnica del consistori.

“L’ebook ocupa menys espai, però no el pots guixar o olorar”

Parlem amb Núria Agulló, copropietària de la llibreria Chalamanch

Emma Bejarano i Mireia Ortega

Per què vas decidir treballar en una llibreria, i no en un altre tipus de negoci?

Perquè m’encanta, m’encanten els llibres i des de petita ja m’havia plantejat de treballar-hi. Per circumstàncies de la vida, quan vaig acabar la carrera, vaig venir a viure al Pallars. En un principi, ho vaig trobar com a feina temporal, però no ho ha acabat sent, perquè fa gairebé quinze anys que treballo al Chalamanch!

Trobes que la venda en línia de material escolar i llibres afecta d’alguna manera al negoci? I dels ebooks, què en penses?

La venda en línia afecta gairebé a tots els sectors. En el nostre cas, més a la llibreria que no pas en la papereria.

Pel que fa a l’ebook, no li veig res negatiu, al contrari... Penso que és un complement per a la gent a qui li agrada llegir: és una manera de no ocupar espai, sobretot pel que fa a les novel·les. Però hi ha un tipus de llibres que no són pràctics en format ebook, perquè la gent els vol remenar, guixar, consultar, olorar, etc, i això amb l’ebook, no ho pots fer.

Com es va fundar la llibreria?

Bé, no va ser ben bé una fundació... El Jaume Chalamanch de Bergua, el pare del Jaume Chalamanch que porta ara la llibreria, va començar comprant còmics i llibres, i venent-los després de tornar del servei militar (cap als anys 40). Primer, sense un lloc fix. Va anar canviant d’espais fins que es va instal·lar més definitivament en el local on ara tenim el magatzem, i on encara és pot veure l’antic taulell. La llibreria s’havia dit Llibreria Cat Comarcal, i després el va canviar el nom pel de Llibreria J. Chalamanch, que és el que s’ha mantingut.

Quins tipus de llibres són els més venuts?

Els més venuts són els que nosaltres el cataloguem com a “llibre del país”, és a dir, el llibre local, del Pirineu o Pallars, i és un camp molt ampli, perquè inclou cuina, història, cultura, guies... Els llibres dels autors d’aquí, també. Aquest tipus de llibres passen al davant dels típics best-seller. A més, són més difícils de trobar en línia.

Quin és el producte que la gent demana més?

Venem, sobretot, papereria, llibreria i premsa. La premsa,

bàsicament els articles de quiosc, fa entrar molts clients. És un producte que canvia i té molt moviment. Però la venda està bastant diversificada.

Quins són els productes més estranys que venen?

Per a mi, qualsevol cosa de pesca. El Jaume Chalamanch (pare) era aficionat a la pesca, i ja fa molts anys, a la botiga antiga, tenia tot tipus d’articles de pesca... i ho hem anat mantenint. Personalment, encara se’m fa estrany que em demanin un... “emerillón” o una “cua de rata” o altres coses de pesca que a mi em semblen estranyíssimes perquè no hi entenc gaire.

Trobes que la joventut d’avui en dia llegeix menys?

Si llegeixen menys, no t’ho sé dir; ara, que llegeixen poc, diria que sí. Jo veig que quan arriben, a una certa edat ja no els agrada tant llegir. Quan són més petits i els llegeixen els adults o comparteixen la lectura, els agrada a quasi tots, sobretot els contes i els àlbums il·lustrats. A partir dels nou o els deu anys, ja comença una davallada de lectors. Però, vaja, també n’hi ha molts a qui els sí que els agrada i que gaudeixen de la lectura. Penso que hi ha joves (i adults) que encara no han trobat el seu llibre, perquè cadascú té el seu llibre, el seu estil.



Per Sant Jordi feu una comanda especial perquè us portin més llibres? O pel contrari no en feu perquè se us acabin els llibres que teniu al magatzem?

Després de Reis, ja comencem a organitzar les comandes de Sant Jordi, i tot ha d’estar lligat, per anar bé, al febrer. És una diada que comporta molta feina. Per Sant Jordi els distribuïdors i les editorials ens fan un tracte especial: ens deixen llibres en dipòsit i en alguns fan una mica més de descompte. Nosaltres, el dia de Sant Jordi, excepcionalment, a la majoria de llibres els podem aplicar un 10% de descompte, per això hi ha gent que aquest dia ho aprofita i compra més llibres.

La venda de material escolar a l’inici de curs també comporta una preparació prèvia?

Sí. Fem una comanda prèvia, general, però també funcionem una mica sobre la marxa, dependent del que es demana. Per exemple, un any es posa de moda o demanen un tipus específic de carpeta classificadora i l’altre tipus ningú el compra. Llavors hem de fer un encàrrec més gran d’aquell tipus de carpetes, perquè s’esgoten, mentre que les altres es queden al magatzem. I el mateix passa amb altres productes.

Cerqueu en aquesta sopa de lletres catorze noms de plantes i flors aromàtiques i medicinals que es poden trobar als Pirineus.

B	O	R	R	A	T	J	A	F	I	L	C
C	A	M	I	L	F	U	L	L	E	S	A
E	T	R	E	S	T	I	U	F	Z	V	M
L	V	I	D	G	E	N	Ç	A	N	A	A
I	O	L	A	A	F	I	L	L	A	T	M
D	O	N	A	V	N	M	E	N	T	A	I
O	O	F	O	A	G	A	T	O	S	A	L
N	U	N	R	R	H	I	S	O	P	E	L
I	M	A	Z	N	N	G	N	E	L	S	A
A	A	C	A	E	S	E	M	E	I	R	O
I	L	P	E	R	L	D	R	I	B	C	O
T	V	U	R	A	U	L	R	Z	F	R	C
C	A	O	R	E	N	G	A	N	Q	U	E
C	U	A	D	E	C	A	V	A	L	L	T

La gastronomia de les mocoses

Les mocoses, negres o blanques, són un dels bolets més preuats per a fer certs plats, especialment guisats, ja que la viscositat del seu mucíl·lag aporta una consistència especial a les salses. El primer que cal fer és netejar-les bé amb ajuda d'aigua, d'un drap moll, de la punta d'un ganivet, etc.

Recordeu que no s'ha de treure el mucíl·lag (moc) que les caracteritza, com fan algunes persones, ja que en perdrem aquella viscositat especial. Tampoc hem de "pelar-los", treure'ls la pell (cutícula) que els envolta.

Com la majoria de bolets, aquests tenen moltes formes de preparació: a la brasa, en truitada, ofegats, en vinagreta.... però creiem que, en aquest cas, una de les millors maneres d'aprofitar-los és fer-los intervenir en un bon guisat de carn.

Us adjuntem una antiga recepta per preparar un bon plat de **vedella amb mocoses**:

- Ofegueu les mocoses (blanques, negres o barrejades) en una paella fins que quasi s'hagin begut tota la seva aigua.
- Saleu, empebreu i enfarineu els talls de vedella. Fregiu-los i reserveu-los en una cassola.
- En la paella on heu fregit la vedella, sofregiu a foc lent una ceba ratllada i dues o tres pastanagues tallades a trossets.
- Afegiu-hi dos tomates tallades a trossets i un ramet guarnit (llorer, timonets, julivert...). Feu-ho coure a foc lent.
- Agafeu la salsa i aboqueu-la sobre la vedella, tot colant-la amb el xinès.
- Afegiu-hi les mocoses, un got de vi i una picada d'ametlles i all. Deixeu-ho coure lentament una mitja hora, com a mínim.

GASTRONOMIA



Imatge del blog La Cuina del Calciner



QUI SOM?

El futbol a la Pobla de Segur ha estat gestionat històricament pel Club de Futbol de la Pobla de Segur (CF Pobla), però durant l'estiu de 2007, un grup de pares i mares d'esportistes de l'equip base del CF Pobla van creure que la millor manera de desenvolupar les activitats futbolístiques era crear una escola de futbol independent del Club, on l'atenció i la formació dels joves fos l'objectiu prioritari. A més, un dels objectius des de l'inici ha estat la integració de nois i noies de famílies amb dificultats socioeconòmiques. Per mantenir-se fidel a la tradició futbolística de la Pobla es van respectar els colors blanc i vermell de l'equipació, sabent que els nois que rebrien la formació a l'Escola esdevindrien els futurs jugadors del CF Pobla. Actualment, L'Escola compta amb més de 70 jugadors i jugadores i un important equip tècnic treballant en les diverses categories. A totes elles i ells, volem donar el nostre sincer reconeixement i, alhora, dir que això ens motiva i ens encoratja a la junta directiva actual a seguir treballant i a explorant noves fites.

On ens pots trobar?

Parc Alcalde Boixareu - camp de futbol
Pàgina web: www.efpobla.cat
Instagram: [ef_lapobladesegur](https://www.instagram.com/ef_lapobladesegur) #VALLFOSCA #ROIA

QUÈ FEM?

L'objectiu principal és fomentar l'aprenentatge del futbol formatiu com a persona, com a esportista i de treball en equip. Al llarg de la temporada treballem durant la setmana per poder competir el cap de setmana en dues lligues, els més petits i petites en la Lliga Pirineus i, els nois i noies més grans amb la Federació Catalana de Futbol. Algunes de les activitats que prioritzem són la competició regular, l'organització de la sortida anual a les instal·lacions del FCB, la col·laboració amb la Marató de TV3, el desenvolupament de jornades tècniques, la participació en campionats fora de les lligues regulars, la gestió de la compra d'equipament de totes i tots els esportistes, l'organització i participació en campus esportius, la formació amb els nostres entrenadors i, d'altres activitats o accions que puguin sorgir puntualment.



Instagram

#lapobladesegur

#igerspobla



@binizzy_68



@transport.cat



@jantoniromero



@jordi_pero_enjaume



@xevi.bonet



@javimartinc

Dia dels Difunts al cementiri de la Costapera cap a l'any 1928

Jordi Farrús. jordidelboter@gmail.com

ARA FA 100 ANYS...

L'any 1842 es va clausurar l'antic cementiri del lloc que ara coneixem com a plaça del Fossar Vell, perquè se n'havia fet un de nou on ara hi ha la Residència Verge de Ribera. Lluís Casanovas ens ho explica al llibre *La Pobla de Segur (Notes històriques)*:

L'any 1841 s'adquirí el terreny necessari per a un cementiri a construir, costant el terreny 3.200 rals (unes 300 lliures barcelonines), i les obres que s'hi realitzaren 3.840 rals (unes 380 lliures), emplaçat tot en el lloc anomenat la Creueta, al peu de la Costa Pera, lloc separat de la població. L'any següent, 1842, deixà d'utilitzar-se aquell vell cementiri, clausurant-lo i obrint-se el nou, on es construïren uns 30 nínxols. L'any 1887 "Al costat mateix del fossar catòlic, s'hi adquirí un nou terreny i es fità un clos destinat als enterraments no catòlics. L'any 1893, aprofitant una part d'aquest clos, s'hi edificà un senzill local destinat a sala d'autòpsies i a dipòsit de cadàvers.

Al llibre *La Pobla de Segur - Visió gràfica de la Vila al decurs del temps 1880-1940* Llorenç Sànchez Vilanova ens explica:

Aquest cementiri havia estat estrenat l'any 1842, o sigui que si tenim en compte que es clausurà amb l'últim enterrament que hi tingué lloc el 27 de desembre de 1930, trobem que la seva vigència no passà dels 87 anys. L'actual cementiri s'inaugurà el 4 de gener de 1931.

La foto que acompanya aquesta referència i que correspon ja als últims anys que funcionà el Cementiri, ens el presenta en ordre i curosament arranjat, així com la presència de bon nombre de veïns ens fa creure que es tractaria de la diada de Tots Sants.



FOTODENÚNCIA



El grup de govern municipal de la Pobla de Segur estem en fase, molt avançada, d'elaboració de les ordenances municipals de circulació que ens han de permetre intervenir en aquests tipus de praxis incorrectes.

Podeu enviar la vostra fotodenúncia a:
butlleti@lapobladesegur.cat

A la Pobla aparcuem a les voreres. G i M

“Un mestre de la transició”

L'Antonio Guixa va néixer ara fa 86 anys a Aramunt i n'ha dedicat gairebé 40 a la docència. Mestre de vocació, l'Antonio ens explica com va anar canviant el món de l'educació.

Per què vas decidir ser mestre?

En aquell moment era difícil estudiar i penso que va ser circumstancial, perquè en ser fill de pagès, a casa no hi havia gaires recursos. Com que tenia una germana que vivia a la Pobla vaig poder baixar cap aquí a estudiar. Gràcies a classes particulars, que costaven 150 pessetes cada mes i que pagàvem amb diners i espècies (garrafes d'oli, vi, pa...), vaig començar a estudiar el batxiller elemental per lliure amb un grup d'alumnes de la Pobla. En acabar els 4 cursos vaig començar Magisteri que encara era més complicat des d'aquí. També ho estudiava per lliure però anava a examinar-me a Lleida.

On vas començar a treballar?

Vaig començar el 56 per diversos pobles pallaresos i el 58 vaig aprovar les oposicions amb plaça a Figuerola d'Orcau, on vaig estar fins el 1965. La meua intenció era venir a la Pobla perquè sempre em vaig considerar poblatà. Vaig fer-hi amics, col·laborava en moltes coses, fins i tot al futbol. En soc soci des del 58. Però com que hi havia altres competidors no ho vaig aconseguir fins el 1965.

“Moltes vegades no fèiem exactament el que s'ordenava”

I a la Pobla, quants anys vas ser mestre?

28 anys, als Raiers, que llavors se'n deia *Colegio Nacional*. Puc dir que soc dels mestres de la transició. He vist com la canalla portaven la llenya per a l'estufa als pobles petits a passar a les calefaccions centrals. Cal dir que l'escola de la Pobla era molt més avançada, perquè la van fer a la segona república, però encara hi passàvem bastant fred. Molts dies fèiem classe a 9 i 10 graus. També he vist el canvi de *la letra con sangre entra* a la permissivitat total.

Com era ser professor durant el règim franquista?

Havíem de fer una assignatura que es deia de *l'espíritu nacional* i també calia resar les oracions abans de començar a classe, però jo això no ho feia. El rosari no l'he sabut mai. A més, en aquella època per estudiar necessitaves un certificat de bona conducta de les autoritats, sobretot del capellà.

Hi havia alguna esclatxa per enganyar el règim?

No exaltàvem tant *l'espíritu nacional* com volien, això i la religió. Moltes vegades no fèiem exactament el

que s'ordenava. Al pobles petits podíem fer una mica més el que ens semblava. En canvi a la Pobla cada matí hissàvem bandera i cantàvem.

“La Pobla té una situació privilegiada, però hauria de ser capital”



I de català?

Res! Quan vaig estar de mestre a Figuerola em va venir a visitar l'inspector i em va dir: “antes de entrar he escuchado y les habla en catalán” i jo vaig dir: “faig les lliçons en castellà, però si he d'avisar algú doncs en català”, ho fèiem bilingüe. S'ha de dir que les persones tenim molta por i la por et fa fer moltes coses i llavors per la por de ser castigats doncs et feia el que s'havia de fer.

Com us vau adaptar als canvis democràtics?

S'hi va notar molta diferència, van ajuntar nens i nenes, jo al principi només tenia nens. I també es va posar el català. L'inconvenient és que faltaven professors de català i per això els que érem catalans ho vam fer, encara que sense dominar-lo. Ens vam haver de reciclar, anar a classes de català...

Quan et vas retirar?

El 1993, vaig plegar perquè m'havia de tornar a reciclar. Van treure l'EGB, van començar els ordinadors... per això ens van donar aquesta facilitat. L'any que vaig plegar tenia por que el col·le públic hagués de tancar per falta d'alumnes. Semblava que per alguns era un deshonor anar al col·legi públic.

Què té i què li falta a la Pobla?

La Pobla per mi té una situació privilegiada i el que li falta és que hauríem de ser capital. Penso que ens hauríem de separar perquè si no, no podem aconseguir moltes coses. També penso que de vegades la gent no fem res per ajudar, que potser ens falta l'esperit d'autoestima, que els poblatans i les poblatanes treballin més pel poble.